

Persbericht Decenniumdoelen 2017:

Wachten op de beloofde sociale correcties

De effecten van de Vlaamse en federale beleidsmaatregelen op gezinnen met een laag inkomen.

Vorig jaar berekende Decenniumdoelen 2017 voor het eerst de gevolgen van de besparingen op Vlaams en federaal niveau voor de mensen aan de onderkant van de inkomensladder. Onze conclusie was even duidelijk als verontrustend:

- *De laagste 20% inkomens gaan er door de gevraagde besparingen en inleveringen significant op achteruit*
- *er was duidelijkheid over de gevraagde inleveringen, maar nog onduidelijkheid over de sociale correcties.*

Eén jaar verder hebben we de oefening opnieuw gemaakt. Er was immers beloofd dat er werk gemaakt werd van sociale correcties op alle besparingsmaatregelen, zodat mensen in armoede niet of nauwelijks getroffen zouden worden. Onze berekeningen tonen aan dat dit niet klopt. Gemiddeld kosten de maatregelen nog steeds € 44 per maand aan de gezinnen op de laagste 20% van de inkomensladder. Veel gezinnen moeten €50 tot €110 per maand inleveren. Slecht één van onze gezinstypes gaat erop vooruit, al de anderen moeten nog steeds inleveren op hun karige inkomsten.

Belofte maakt schuld

De regeringen vroegen vorig jaar vooral tijd. Tijd om de nodige maatregelen te nemen, tijd om sociale correcties door te voeren, tijd om ons ongelijk te bewijzen.

Er zijn ondertussen maatregelen genomen. Zo is er een nieuwe berekening van de waterfactuur, met sociale correctie voor mensen met een leefloon. Dit heeft een positief effect op de meeste gezinsinkomens. Wel klopt de kritiek, dat alleenstaanden er vaak slechter van af komen. Voor die groep moeten extra maatregelen genomen. Deze maatregel bewijst dat het perfect mogelijk is om zonder extra budget sociaal te corrigeren. Daarom is het verwonderlijk dat dit niet gebeurt voor de elektriciteitsfactuur. Dit is niet alleen onlogisch maar zorgt voor een zeer grote hap uit het gezinsbudget van zij die nu al leven in energie-armoede.

Verschillende maatregelen die een invloed hadden op het gezinsinkomen of extra kosten met zich meebrachten voor de zwaksten, blijven gehandhaafd. Hierbij zitten verhogingen in de zorgverzekering, de maximumfactuur in het basisonderwijs en de eenzijdige verhoging van de laagste kinderopvangtarieven. Ook de dubbele indexsprong in de kinderbijslag en de federale indexsprong in de lonen werken verder door.

Tax shift

De Tax shift heeft een positief effect op wie voltijds werkt. Dit effect is terecht groter voor de laagste inkomens dan voor midden- of grote inkomens. Wie slechts halftijds werkt aan een minimumloon, krijgt jammer genoeg bijna niets extra.

In de Tax shift werden ook middelen voorzien om de leeflonen in april 2016 met 2% te verhogen. Een goede maatregel, maar nog ruim onvoldoende om de ambitie van een leefloon boven de armoedegrens waar te maken.

De Tax shift bevat ook afspraken over de welvaartsvastheid van de pensioenen. Een budget van 25 miljoen ligt nog steeds te wachten op een beslissing, dit is onbegrijpelijk.

De Tax shift heeft doelbewust enkel een effect op werkenden, en doelbewust geen effect voor de gepensioneerden en werkzoekenden. Zij betalen de besparingen.

We waarschuwen dat sociale correcties die enkel gelden voor mensen met een leefloon onvoldoende zijn. Ook heel wat gepensioneerden, werkzoekenden, invaliden ... hebben een inkomen nauwelijks boven het leefloon. Zij mogen niet vergeten worden.

Nog steeds wachten op sociale correcties

We stellen vast dat er sinds 2015 enkele beloftes zijn ingelost (de waterfactuur) en de Tax shift heeft een positief effect op de werkenden. Toch telt onze overzichtstabel vooral negatieve getallen.

Voor 2016 verwachten we minimaal dat deze negatieve effecten weggewerkt worden. Op het Vlaamse niveau moeten de komende maanden de sociale correctie op de elektriciteitsfactuur uitgewerkt en ingevoerd worden. Het is onaanvaardbaar dat het risico op energiearmoede overhand toeneemt en de regering niks doet.

De federale regering beloofde tegen het einde van de legislatuur om de uitkeringen tot boven de armoedegrens op te trekken. Het wordt dan ook dringend tijd dat de budgetten hiervoor vrijgemaakt worden. Enkel de welvaartsenveloppe is ruim onvoldoende. De komende begroting dient dit engagement te honoreren met concrete cijfers.

Besluit: Een ander beleid met minder ongelijkheid en meer hoop

Bij de presentatie van onze achtste Armoedebaarometer in september 2015 bleek dat er van een structurele daling van de armoede in België geen sprake is. Nog steeds verkeren bijna 1,7 miljoen Belgen (700 000 Vlamingen) in armoede. De kinderarmoede blijft stijgen. Het beleid van de verschillende regeringen verhoogt bovendien de kans dat de armoede nog zal toenemen in plaats van te dalen. Het is dan ook weinig waarschijnlijk dat de door de verschillende regeringen aanvaardde streefcijfers op Europees niveau (EU2020) en Vlaams Niveau (Pact 2020) zullen gehaald worden. Van een halvering van de kinderarmoede en de vermindering met een derde van de globale armoede zal weinig of niets in huis komen.

Van de aankondigingen van de diverse regeringen om 'hun sociaal gelaat' te tonen en 'extra middelen vrij te maken voor de laagste inkomens' en van de belofte om de uitkeringen tot boven de armoedegrens op te trekken kunnen we weinig merken. De mensen aan de onderkant van de inkomensladder moeten nog steeds inleveren. Afhankelijk van hun situatie gemiddeld 44 euro per maand, de meeste gezinnen meer dan 55 euro en sommige zelfs tot 110 euro per maand. Ook wie al in armoede leefde wordt nog steeds getroffen door de besparingsmaatregelen. Dat mensen aan de onderkant van de samenleving nog moeten inleveren is even onvoorstelbaar als onaanvaardbaar. Dat er geen beslissing wordt genomen rond de laagste pensioenen is meer dan tergend. Elk negatief cijfer betekent bovendien een verdere verdieping van de armoede en brengt ons verder af van de strijd tegen armoede.

Toch blijkt dat een ander beleid mogelijk is. Bepaalde maatregelen hebben een positief effect, ook of zelfs specifiek op de lagere inkomensgroepen. De verschillende regeringen moeten echter wel de politieke moed hebben om het beleid structureel te corrigeren: de eigen doelstellingen rond armoede als norm hanteren, om te zetten in een beleid dat de armoede structureel doet dalen en stopt met de laagste inkomens (in een rijk land) nog verder in de miserie te brengen.